

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Sk 2, 1 – 13

Text: J 20, 22 *Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého".*

Na začátku knihy Skutků apoštolských jsme četli podrobný popis události, při níž došlo k seslání Ducha svatého na apoštoly. Vidíme tam ohnivé jazyky, hukot prudkého vichru i veliký údiv shromážděných, kteří slyšeli mluvit apoštoly každý ve své rodné řeči. Naproti tomu text, který jsem četl jako základ kázání, je mnohem prozaičtější, stručnější a jednodušší. Četli jsme, že vzkríšený Ježíš na apoštoly pouze dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého." To je všechno. Jak si to máme dát dohromady s darem Ducha o letnicích?

Myslím si, že podobně jako u starozákonních proroků, tu jde zatím o jakési prorocké a symbolické gesto. Proroci často svá slova doprovázeli nějakým viditelným znázorněním toho, o čem mluvili. Proto třeba Izaiáš chodil nahý a bosý, Jeremiáš rozbil hliněnou nádobu na střepy, Achijáš roztrhal svůj nový plášť na dvanáct kusů, Ezechiel obléhal nakreslený model města a v Novém zákoně např. prorok Agabos si svázal ruce a nohy Pavlovým opaskem. Vždy šlo o symbolické jednání, kterým prorok znázorňoval to, co říkal. Stejně tak bychom měli chápat Ježíšovo jednání s učedníky. On jim říká: „Přijměte Ducha svatého“. Co to znamená přijmout Ducha svatého? Jak přijmout Ducha svatého? A tak Ježíš to znázorňuje: Dechl na učedníky. Co takové gesto vyjadřuje?

Připomeňme si, že hebrejské slovo „ruach“ má tři významy: 1) duch, 2) dech, 3) vítr. Přirovnání Ducha svatého ke větru používá Ježíš při známém rozhovoru s Nikodémem. Zde s učedníky používá to druhé spojení: duch a dech. A nám se v této souvislosti musí nutně vybavit hned ta první scéna z ráje na začátku bible. Když Bůh stvořil člověka a dal mu život, tak to Bible popisuje těmito slovy: „I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem“ Gn 2, 7. Tady Bůh vdechuje člověku svůj dech, neboli svého ducha a člověk začíná žít. Jinak by byl jen mrtvé tělo. Jen zemský prach. Tak to chápe i prorok Ezechiel, když vidí, jak ze suchých kostí se stávají těla, ale jsou stále mrtvá, dokud na ně nezaduje Hospodinův vítr, tedy Duch a oni teprve pak ožijí. Duch podobně jako dech znamená život.

Jestliže tedy Ježíš symbolicky dechl na učedníky a přitom jim řekl: „Přijměte Ducha svatého“, tak tím chtěl ukázat, že Duch svatý je Duch Ježíšův, Duch Ježíšova života, ano je to Ježíšův život sám. To, čím Ježíš žije, čím bez přestání dýchá, to mají nyní žít a tím mají dýchat Ježíšovi učedníci. Přijmout Ducha svatého tedy znamená žít život Ježíše Krista. Přijmout Ježíše a žít z něj. Žít jeho životem tak přirozeně jako dýcháme. Jinak to ani není možné. Kdo nedýchá, nežije. Kdo nemá Ducha Kristova, řekne apoštol Pavel, ten není jeho. Ten je duchovně mrtev. Duch svatý je ten, kdo obživuje, kdo dává život. A tento duchovní život, to není nějaké duchovno, nějaká duchovní existence, ale je to jednoduše život Ježíšův, který je na nás zjeven. A potom, když nás lidé uvidí, jak žijeme, tak v tom musí poznat Ježíše. Tak jako na apoštolech se také zračil Ježíšův život. A nebylo to dáno jejich vzděláním, jejich výchovou či jejich charakterovými vlastnostmi. Bylo to pouze tím, že žili s Ježíšem. A když je pak židovští kněží dali zatknout a vyslyšali je, tak čteme ve 4. kap. Skutků zvláštní poznámku: „Když viděli odvahu Petrovu i Janovu a shledali, že jsou to lidé neučení a prostí, žasli; poznávali, že jsou to ti, kteří bývali s Ježíšem.“ Ježíš jim vtiskl svou podobu. A apoštol Pavel píše sám o sobě, jakým způsobem se i na něm Kristus podepsal a jak je na něm patrný: V 2K 4,10 čteme: „Stále nosíme na sobě znamení Ježíšovy smrti, aby i život Ježíšův byl na nás

zjeven. Vždyť my, pokud žijeme, jsme pro Ježíše stále vydáváni na smrt, aby byl na našem smrtelném těle zjeven i Ježíšův život.“ U apoštola Pavla se Ježíšův život zjevoval právě v jeho slabostech. Ne že by skrze Pavla Ježíš nekonal také mocné činy, ale Pán mu výslovně řekl: „Vždyť v slabosti se projeví má síla.“ A Pavel k tomu dodává: „Vždyť právě když jsem slab, jsem silný.“ My bychom si možná přáli, aby se na nás Ježíšův život zjevoval právě tou zvláštní mocí k uzdravování a ke konání velikých věcí. Ale Ježíšův život se může našemu zraku otevřít a zjevit právě na lidech trpících, na lidech zkroušených nemocmi a všelijak trýzněných. A když sami prožíváme úzkost, bolest a třeba i strach ze smrti, v té chvíli prožíváme přímo Ježíšova muka, Ježíšovy rány a žijeme vlastně Ježíšův život. I to kupodivu znamená přijmout Ducha Kristova, tedy Ducha svatého.

Bratři a sestry, i nám Ježíš říká: Přijměte Ducha svatého. Žijte můj život. Dýchejte mým životem. Budete-li brát život ze mne, pak se na vás bude můj život ukazovat. Začnete myslet jako já. Začnete se rozhodovat jako já. Začnete důvěřovat svému nebeskému Otci jako já. Proto přijměte Ducha svatého. Přijímání Ducha Kristova, přijímání života Ježíšova do svého života znázornil Ježíš ještě jiným symbolickým jednáním. Použil k tomu obraz sycení. Tak jako chléb nasycuje naše tělo a dává mu sílu k životu, tak ten, kdo přijímá Ježíše, přijímá sílu žít z jeho oběti. A kdo okouší radost z královského nápoje, tak okouší cenu svého života, který je vykoupen drahou krví Kristovou. Až po sem je to symbolika. Ale v okamžiku, kdy v nás uzraje to rozhodnutí, ta touha po životě s Kristem, touha po Duchu svatém a my vstaneme ze své lavice, jdeme a přijímáme chléb a víno večere Páně s upřímnou vírou a se skutečnou touhou přijmout do svého života sílu a moc Ježíše Krista, pak už nejde o symboliku, pak se pro nás tato svátost stává okamžikem nového vědomého přijetí Ježíše Krista do svého života. A my pak odcházíme od stolu Páně žít už ne svůj, ale Ježíšův život z moci Ducha svatého. Tzn. tak přirozeně, jako když dýcháme. Večere Páně je stále opakovaný jednoduchý obřad. Ale s velmi hlubokým a dalekosáhlým obsahem pro naše všední dny.

Symbolika svaté večere Páně, při níž přijímáme Ježíšovo tělo a jeho krev, je vlastně obrazem jakési duchovní transplantace. Přijímáním těla Kristova se i společenství církve stává tělem Kristovým. Samozřejmě, že se naše tělo může tomu novému, co je v nás bránit a nepřijmout to. Pak nám to také nepřinese žádný užitek. Ježíš ale říká: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“ Křesťan, který žije z Krista, žije Kristovým životem, jinými slovy, má Ducha Kristova. To je smysl Ježíšova gesta dechnutí na učedníky a jeho slov: „Přijměte Ducha svatého. A když ho přijmeme, pak se ale nedivme, jestliže se začnou lidé ptát, co se to s námi děje. Můžeme být dokonce jako apoštolové nařčeni z opilosti. Ale takový už je úděl těch, kdo na sobě nesou znamení života Kristova.

Modlitba: *Pane Ježíši, prosíme, ať Duch svatý v nás přebývá. Naplň život každého z nás svým životem, aby lidé už neviděli nás, ale Tebe a vzdali slávu Tobě samému za veliké věci, které mezi námi konáš. Amen.*

Přímlovná modlitba: *Modlíme se, Pane, za všechny z našeho společenství, kteří jsou nemocní, které trápí nějaká bolest, nemoc, sevření, nebo prostě jen mají starosti. Dej, ať jim Tvůj Duch dá nadějný výhled do budoucnosti. Myslíme též na tělesně postižené, ale i na všechny duševně nemocné a postižené mentálně. Dej, ať tvůj Duch sám se za ně přimlouvá nevyslovitelným lkáním. Modlíme se i za ty, kteří jsou duchovně zaslepení, kteří svůj život orientují pouze na materiální hodnoty a duchovní skutečnosti jim unikají. Prosíme, abys je svým Duchem proměnil. Modlíme se za duchovní život našich rodin, ale i celého našeho sboru. Prosíme tě za zvěstování evangelia, dej, ať se z moci Ducha svatého zvěstuje v tomto kostele vždy Slovo Boží. Prosíme, Pane, dej, ať nás tvůj Duch vede ve všem našem rozhodování, v tom co podnikáme, co organizujeme a na co vynakládáme své úsilí. Požehnej, Pane, práci všech, kdo jakýmkoliv způsobem slouží v tomto sboru a zmocňuj je ke službě svým Duchem. Ať tobě vzejde čest i sláva na věky. Amen.*